

deres Ændringsforslag paa en saadan Maade, at de ikke kunde behandles i Udvalget. Det er noget, vi har overladt til Venstre selv. Det maa Venstre selv om. Fra min Side har der ikke været sagt saa meget som et Ord herimod. Derimod har det ærede Medlem fra Veringe bebrejdet os, at vi ikke har tiltraadt Venstres Forslag, skønt vi, hvad jeg maa antage, det ærede Medlem, naar han tænkte sig om, kunde sige sig selv, ikke har haft disse Forslag saaledes foreliggende, at vi kunde tage Stilling til dem. Vi har ikke noget som helst imod, at Venstre i sidste Øjeblik foretog Ændringer, det maa de selv om. (*Martin Hansen*: Det forlangte de Herrer Socialdemokrater af os!) Ja, men vi forlanger ikke, at Venstre skal tage noget som helst Standpunkt til dette. Det bliver en Sag for sig, saaledes som hele Udvalgsarbejdet forelaa. Kærnepunktet er imidlertid, at det ærede Medlem fra Veringe rettede en Bebrejdelse mod os, fordi vi ikke har tiltraadt Venstres Forslag, som ikke har foreligget for Udvalget.

Det ærede Medlem fandt det urimeligt at ville hævde det Standpunkt, at Kommunalbestyrelserne ikke skulde staa frit i Valget, naar Talen var om at træffe eller ikke træffe Dyrtidsforanstaltninger, og til lige stille sig paa det Standpunkt, at Kommunerne skulde være frit stillede, saaledes som de bliver efter vort Ændringsforslag, med Hensyn til, paa hvilken Maade de vil foranstalte Priserne nedsat. Der er ikke noget som helst urimeligt i disse vore Standpunkter. Principaliter gaar vort Standpunkt ud paa, at Kommunerne skal have ikke blot Ret, men Forpligtelse til, hvor Nød er til Stede, at træffe Dyrtidsforanstaltninger. Men det har vi ikke kunnet gennemføre, fordi Venstre ikke har villet gaa med dertil. Hele vor Dyrtidslovgivning hviler paa det Princip, at Kommunerne er bemyndigede til at træffe Foranstaltningerne, men ikke paa nogen Maade forpligtede dertil. Dette er Svagheden i vor Dyrtidslovgivning, hvad jeg mange Gange har fremhævet. Det er et galt Princip, galt netop i en Tid som denne, hvor saa mange uforskyldt er kommet til at lide Nød. I en saadan Tid burde Kommunerne, det offentlige, være forpligtede til at træffe Foranstaltninger, hvor Nød er til Stede. Men det er Kommunerne ikke. Venstre har ikke villet gaa med til at forpligte Kommunerne dertil. Venstre har kun villet gaa med til at bemyndige Kommunerne til at

træffe Dyrtidsforanstaltninger, og da dette Princip har sejret, fordi Venstre har haft Magt til at gennemføre det i Kraft af den Stilling, Partiet sammen med Højre har i Landstinget, har vi maattet bøje os og derefter, hvad vi i og for sig ikke har noget imod, naar det er nødvendigt for at faa det mest mulige gennemført, maattet overlade til Kommunerne, paa hvilken Maade Dyrtidsforanstaltningerne skal træffes. Vi har stillet os paa dette overfor Venstres Standpunkt saa forsonlige Standpunkt, at vi vil overlade til Kommunerne frit at anvende de Beløb, som ekstraordinært stilles til deres Raadighed, efter § 1 eller efter § 2, saa at de faar det samme Statstilskud, hvad enten de anvender Beløbet i Henhold til den ene eller den anden af disse Paragraffer, altsaa hvad enten Beløbet kun skal komme de mindre velstillede eller alle i Kommunen til gode. Men heller ikke dette vil Venstre gaa med til. Venstre vil ikke gaa med til at give Kommunerne Ret til at træffe Foranstaltninger, der kommer alle til gode, saaledes at Kommunerne faar $\frac{2}{3}$ af Udgifterne refunderet af Statskassen.

Det ærede Medlem fra Veringe udtalte, at Kommunerne skal selv betale Hovedparten af Udgifterne, naar Foranstaltningerne skal komme alle til gode, men hvorfor det? Mange Kommuner vil gerne gennemføre Foranstaltninger til Fordel for alle, fordi man skønner, at det vil være rigtigst at træffe Foranstaltningerne paa den Maade, men de er ude af Stand til at gøre det, fordi den paagældende Kommunes Skatteevne er for ringe til, at man kan udskrive de Beløb, der nødvendigvis skal udskrives, naar man kun faar $\frac{1}{3}$ refunderet af Statskassen. Dette er navnlig Tilfældet i Købstadkommunerne, og det ærede Medlems og hans Partis Ord og Modstand er i Virkeligheden rettede først og fremmest mod Købstadkommunerne. Det ærede Medlem mente, at det vil være umuligt at paavise, at Venstres Standpunkt nu ikke er det samme som det, afdøde P. Th. Nielsen forfægtede. Men deri har det ærede Medlem ikke Ret. Det er givet, at det Standpunkt, Venstre nu indtager, er et helt andet Standpunkt end det, P. Th. Nielsen forfægtede. Han vilde netop, at Staten og Kommunerne i Fællesskab skulde bære Udgifterne ved Dyrtidsforanstaltningerne, hævdede netop, at Staten burde yde en væsentlig Del af Udgifterne til saadanne Foranstaltninger, som Stat og Kommune i Fællesskab skulde